

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **I. V.**, zastoupen Mgr. Lucií Bakalářovou, advokátkou se sídlem Bryksova 818/48, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2018, č. j. MPSV-2018/126236-421/1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 3. 2019, č. j. 17 Ad 21/2018 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.400 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně Mgr. Lucie Bakalářové, advokátky se sídlem Bryksova 818/48, Praha 9.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Ostravě (dále je „úřad práce“) vydal dne 22. 5. 2018 rozhodnutí č. j. KAC-2038/2018-MH1T1, kterým podle § 30 odst. 1 písm. b) bod 3 a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, vyřadil žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, neboť bez vážných důvodů nesplnil povinnost stanovenou v § 27 odst. 3 tohoto zákona. Žalobce totiž potvrzení o dočasné neschopnosti plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání (dále jen „potvrzení o dočasné neschopnosti“) vydané dne 20. 3. 2018 doručil úřadu práce až 21. 3. 2018, a nikoliv v den vydání potvrzení.

[2] Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, ve kterém uvedl, že dne 28. 2. 2018 informoval úřad práce o plánované operaci karpálních tunelů vhozením informace do boxu. Operace byla původně plánována na 23. 3. 2018, nakonec se jí však žalobce podrobil již 20. 3. 2018 dopoledne. Poté žalobce navštívil svou praktickou lékařku, která mu vystavila potvrzení o dočasné neschopnosti, a to po 11. hodině. Žalobce tak nemohl úřadu práce předat potvrzení osobně, neboť jeho úřední hodiny končily ten den v 11 hod. Provedený zákrok bránil žalobci v použití počítače za účelem odeslání potvrzení o dočasné neschopnosti, žalobce ani neměl k dispozici skenovací zařízení. Ihned následujícího se žalobce dostavil na úřad práce a svou zákonnou povinnost oznámit dočasnou neschopnost splnil.

[3] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[4] Krajský soud výše uvedeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Uvedl, že úřad práce ani žalovaný nepostupovali ve vztahu k žalobci vstřícně a objektivně, s pochopením k jeho problémům (jak jim stanovuje judikatura NSS, např. rozsudky ze dne 30. 6. 2014, č. j. 4 Ads 124/2013 – 82, a ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 Ads 20/2008 – 58). V případě žalobce byly dány „důvody zvláštního zřetele hodné“ [tj. vážné důvody dle § 5 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti], které mu bránily splnění jeho povinnosti oznámit dočasnou neschopnost úřadu práce v den vystavení potvrzení (§ 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti). Posouzení žalovaného nevychází z konkrétních okolností dané věci, tedy z konkrétního zdravotního omezení žalobce a situace, za které k němu došlo, ale zohledňuje pouze obecnou tezi, že zdravotní omezení není omluvou pro neučinění oznámení včas, přehlíží širší souvislosti a zejména důsledek nesplnění povinnosti, kterým je vyřazení evidence z uchazečů o zaměstnání. Postup správních orgánů je v rozporu se smyslem činnosti úřadu práce a rovněž se jedná o formalistický výklad, rozporný se základními zásadami správního řízení.

II. Kasační stížnost

[5] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Krajský soud se dle stěžovatele dopustil zkreslení a zcela nekriticky přijal tvrzení žalobce bez ohledu na všechny okolnosti věci a obsah spisové dokumentace. Důvody uváděné žalobcem pro nesplnění oznamovací povinnosti dle § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti nelze považovat za vážné ve smyslu § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti. Stěžovatel má za to, že uchazeč o zaměstnání není v každém případě dočasně zhoršení svého zdravotního stavu povinen žádat o vydání potvrzení o dočasné neschopnosti, nýbrž tak má učinit pouze tehdy, pokud mu nemoc nebo úraz dočasně brání plnit jeho povinnosti (viz § 21 odst. 4 zákona o zaměstnanosti). Potvrzení o dočasné neschopnosti je tedy vydáváno, je-li to důvodné a na žádost uchazeče o zaměstnání. Důvodnost vydání potvrzení o dočasné neschopnosti žalobce již dne 20. 3. 2018 byla minimální, pokud stanovený termín jednání u úřadu práce byl až dne 3. 4. 2018. Potvrzení navíc nebylo vydáno zdravotnickým zařízením, kde se žalobce podrobil operaci, nýbrž jeho praktickou lékařkou. Ze spisové dokumentace vyplývá, že žalobce byl poučen o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání, a byl tedy seznámen i s oznamovací povinností stran dočasné neschopnosti. Pokud se žalobce rozhodl požádat o vydání potvrzení o dočasné neschopnosti již dne 20. 3. 2018, nelze akceptovat údajný důvod nesplnění oznamovací povinnosti spočívající v samotné operaci či jeho zdravotním stavu.

[7] Stěžovatel se ve svém rozhodnutí neomezil toliko na obecnou tezi, že zdravotní omezení není omluvou pro neučinění oznámení včas. Naopak uvedl, že potvrzení vydala na základě žádosti žalobce jeho praktická lékařka, žalobce mohl ovládat počítač pravou rukou či že přímo z § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti vyplývá oznamovací povinnost již v době nepříznivého zdravotního stavu, přičemž zdravotní stav žalobce žádná specifika nevykazoval (např. kóma, hospitalizaci apod.). Důvody, pro které žalobce svou povinnost nesplnil, byly založeny čistě na jeho subjektivním hodnocení, ve splnění povinnosti mu nic nebránilo. Krajskému soudu tak nelze přisvědčit, že stěžovatel nepohlížel na situaci se zřetelem k závažnosti konkrétního zdravotního omezení. Pokud žalobce ještě dne 20. 3. 2018 navštívil svou praktickou lékařku, mohl téhož dne splnit i oznamovací povinnost, a to vhozením oznámení či samotného potvrzení o dočasné neschopnosti do schránky úřadu práce, kterou ostatně využil i dne 21. 3. 2018 a její existence mu tak byla známa. Skutečnost, že si neuvědomil, že může oznamovací povinnost splnit e-mailem, svědčí spíše tomu, že nevěnoval dostatečnou pozornost poučení. Tomuto závěru odpovídá i skutečnost, že se dne 3. 4. 2018 dostavil na úřad práce mimo dobu povolených vycházek. Údajné neuvědomění si své povinnosti proto nelze akceptovat.

[8] Stěžovatel rovněž upozornil na nevěrohodnost tvrzení žalobce, která vyplývá z toho, že dne 28. 2. 2018 žalobce údajně sdělil úřadu práce termín operace, ačkoliv dne 28. 2. 2018 svým podpisem stvrdil, že operaci odmítl. Ze spisové dokumentace přitom vyplývá, že o operaci se úřad dozvěděl až ze zprávy ze dne 13. 3. 2018, kterou žalobce předložil teprve dne 3. 4. 2018. V odvolání i žalobě žalobce uvedl, že v odeslání e-mailu s potvrzením mu zabránil jeho zdravotní stav, což je v rozporu s jeho tvrzením, že ho poslání e-mailem nenapadlo. Tímto rozporem se přitom krajský soud nijak nezabýval.

[9] Vzhledem ke všem okolnostem případu (tj. nevěrohodnost tvrzení, vydání potvrzení o dočasné neschopnosti jiným subjektem, než který provedl operaci, vložení potvrzení do schránky úřadu atd.) má stěžovatel za to, že vážné důvody pro nesplnění oznamovací povinnosti žalobce nejsou dány.

[10] Krajský soud se rovněž nevypořádal se všemi tvrzeními, které žalovaný uvedl ve svém vyjádření k žalobě. Zejména se nevěnoval konstatování, že potvrzení bylo vydáno praktickou lékařkou v Havířově, ke které se žalobce dostavil sám ze své vůle ve stejný den, jako se podrobil operaci v Ostravě, ačkoliv tak mohl učinit v následujících dnech.

III. Vyjádření žalobce

[11] Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatel nevyhodnotil posuzovanou věc individuálně s ohledem na všechny skutečnosti, pouze autoritativně konstatoval, že žalobce nesplnil zákonnou povinnost, a tudíž musí být vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání. Stěžovatel měl hodnotit rovněž dopad vyřazení z evidence, resp. porovnat dopad rozhodnutí. Žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 3. 12. 2015, č. j. 7 Ads 268/2015 – 30, a ze dne 30. 4. 2014, č. j. 4 Ads 109/2013 - 28).

[12] Žalobci bránily (byť subjektivně) okolnosti ve splnění povinnosti, této povinnosti se však v žádném případě úmyslně nevyhýbal a splnil ji bezprostředně poté, co mu odpadly překážky – již následující den před 9. hodinou ranní. Po zahájení správního řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání poskytoval veškerou potřebnou součinnost. Žalobce rovněž připomněl specifika své rodinné a finanční situace. Dodal také, že své nedbalosti lituje, své pochybení nikdy nepopíral, ani jej nevydával za zanedbatelné. Má však za to, že by v dané věci mělo dojít ke zmírnění dopadu porušení právních předpisů a následků, které z vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání vyplývají.

[13] Vzhledem k uvedenému žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Podle § 30 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o zaměstnanosti platí, že uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce vyřadí z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím, jestliže bez vážných důvodů nesplní povinnost stanovenou v § 27 odst. 3 tohoto zákona.

[17] Ustanovení § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti uvádí, že „[u]chazeč o zaměstnání, který dočasně není schopen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu anebo není schopen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu vyšetření nebo ošetření ve zdravotnickém zařízení, je povinen tyto důvody oznámit krajské pobočce Úřadu práce nejpozději v den, kdy mu bylo vydáno potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu nebo v den uskutečnění vyšetření nebo ošetření a nejpozději do 8 kalendářních dnů ode dne vydání potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu nebo potvrzení o ošetření nebo vyšetření uchazeče o zaměstnání ve zdravotnickém zařízení doložit tyto důvody příslušným potvrzením krajské pobočce Úřadu práce.“

[18] Podle § 5 písm. c) bod 7 tohoto zákona se za vážné důvody považují důvody spočívající v „jiných vážných osobních důvodech, například etických, mravních či náboženských, nebo důvodech bodných zvláštního zřetel“.

[19] Z uvedené právní úpravy vyplývá, že neoznámí-li uchazeč o zaměstnání důvody dočasné neschopnosti plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání nejpozději v den, kdy mu bylo vydáno potvrzení o dočasné neschopnosti, bez vážného důvodu, bude vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání.

[20] Předmětem sporu v posuzované věci je otázka, zda žalobci bránily ve splnění oznamovací povinnosti stanovené v § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti vážné důvody, a jestli úřad práce postupoval správně, pokud žalobce z důvodu nesplnění této povinnosti vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání.

[21] Krajský soud v úvodu napadeného rozsudku zcela správně poznamenal, že při rozhodování o vyřazení uchazečů z evidence musí úřad práce postupovat v souladu se základním cílem zákona o zaměstnanosti a posláním úřadu práce, kterým je zajištění zprostředkování zaměstnání. Nejvyšší správní soud rovněž považuje za podstatné odkázat na svou judikaturu, např. na rozsudek ze dne č. j. 4 Ads 20/2008 – 58, podle kterého je při rozhodování o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání „vždy [...] potřeba hodnotit a rádně se zabývat všemi okolnostmi toho kterého případu. [...] správní orgány by měly mít k problémům a potížím fyzických a právnických osob (účastníků řízení) co možná největší pochopení a postupovat ve vztahu k nim vstřícně a objektivně. Ostatně také správní řád ve větě první § 4 odst. 1 stanoví, že veřejná správa je službou veřejnosti. Ve vztazích podle zákona o zaměstnanosti to platí dvojnásob - správní orgány by se zde měly snažit nezaměstnanému co nejvíce pomoci v jeho situaci na trhu práce. Institut vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání by měl být používán pouze v případech, kdy jsou nade vše pochybnost splněny podmínky, jež zákon

o zaměstnanosti pro vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání stanoví. Vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání totiž představuje velký zásah do sociální sféry takto vyřazeného uchazeče (úřad práce totiž vyřazenému uchazeči již nadále neposkytuje péči podle zákona o zaměstnanosti - nezprostředkovává pomoc při hledání zaměstnání, vyřazený uchazeč se nemůže účastnit requalifikace organizované úřadem práce, nemůže mu být vyplácena podpora v nezaměstnanosti ani případná podpora v requalifikaci).“

[22] Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi taktéž vyslovil, že na jednu stranu je nutné trvat na tom, aby uchazeči o zaměstnání si plnili své povinnosti vyplývající ze zákona o zaměstnanosti. Na druhou stranu však je nezbytné, aby správní orgány při rozhodování o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání zvážily konkrétní situaci a důvody tvrzené takovým uchazečem, a to zejména s ohledem na celkový kontext věci a často nepříznivou sociální a finanční situaci uchazeče o zaměstnání. Správní orgány by měly akceptovat situace, „*ke kterým může běžně v lidském životě docházet, které však budou umocněny nepříznivou finanční a sociální situací uchazeče o zaměstnání. [...] Nejvyšší správní soud je [...] přesvědčen, že správní orgány by měly vždy citlivě posoudit situace, ke kterým v lidském životě běžně dochází a které znemožňují uchazečům o zaměstnání dostat se včas na jednání k úřadu práce, přičemž mají zohlednit to, jestli se nejedná o účelové a úmyslné vyhýbání se povinností uchazeče o zaměstnání a zda se uchazeč aktivně snaží vzniklou situaci adekvátními prostředky řešit. Absolutní trvání správních orgánů na tom, že uchazeči musí být přítomni v daném termínu na úřadu práce, bez ohledu na okolnosti daného případu s argumentem, že řada věcí je „rozumně předvídatelná“, je zjevně přehnané a neadekvátní. Tím, že správní orgány přehlédnou k okolnostem a způsobu jednání uchazeče o zaměstnání, nezmírní dopady zákona o zaměstnanosti, jak nesprávně stěžovatel dovozuje, ale citlivě napomůže posoudit případ ve všech jeho souvislostech a rozhodnout spravedlivě tak, že vyřadí z evidence uchazečů o zaměstnání pouze ty, kteří mají součinnost s úřadem práce bez vážných důvodů a kteří tak neplní své povinnosti vyplývající ze zákona o zaměstnanosti.“* (viz rozsudek NSS č. j. 4 Ads 109/2013 - 30). Uvedené závěry týkající se přístupu úřadu práce lze jednoznačně vztáhnout i na jeho postup při rozhodování o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu nesplnění oznamovací povinnosti dle § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti bez vážných důvodů.

[23] Jak trefně připomněl krajský soud, vyřazení uchazeče o zaměstnání z evidence by mělo představovat až krajní opatření řešení agendy úřadu práce, nikoliv běžný nástroj agendy úřadu práce (srov. krajským soudem odkazovaný rozsudek NSS č. j. 4 Ads 124/2013 – 82). Správní orgány by měly rovněž zohlednit závažnost důsledků vyřazení z evidence uchazečů v konkrétní situaci účastníka řízení.

[24] Nejvyšší správní soud přisvědčuje krajskému soudu, že správní orgány neposoudily věc žalobce uvedenou optikou. Naopak zvolily restriktivní a formalistický výklad zákonných ustanovení, jejichž aplikací se dostaly do rozporu se základními zásadami správního řízení. Tento přístup je zjevný i ze samotné argumentace uvedené v kasační stížnosti.

[25] Ve věci není sporu o skutkových okolnostech případu, tedy že se žalobce dne 20. 3. 2018 podrobil operaci karpálních tunelů v nemocnici v Ostravě, která proběhla ambulantně, žalobce byl v částečné anestezii a po operaci byl propuštěn do domácího léčení. Téhož dne si nechal vystavit potvrzení o dočasné neschopnosti praktickou lékařkou MUDr. L. S. sídlící v H.-Š.. Toto potvrzení však vhodil do schránky úřadu práce až následujícího dne, tj. 21. 3. 2018, kdy šel do nemocnice na převaz. Jako důvod pozdního oznámení své dočasné neschopnosti žalobce zejména uváděl, že mu toto potvrzení bylo vydáno až po skončení úředních hodin úřadu práce, že potvrzení nemohl ze zdravotních důvodů poslat e-mailem, resp. si tuto možnost ani neuvědomil, a že ani nemá doma skenovací zařízení.

[26] Nejvyšší správní soud je shodně s krajským soudem toho názoru, že v případě žalobce se jednalo o důvody „hodné zvláštního zřetele“ [§ 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti],

kteřé byly správni orgány povinny hodnotit s ohledem na celkové okolnosti případu žalobce a s přihlédnutím ke smyslu právní úpravy v oblasti politiky zaměstnanosti, jak byl uveden výše. Přísně vzato má stěžovatel pravdu, že zdravotní stav žalobce nebyl zřejmě natolik závažný, aby nemohl ještě v den vydání potvrzení informovat úřad práce (např. vhozením do schránky úřadu, e-mailem nebo telefonicky) o důvodech své dočasné neschopnosti. Na druhou stranu důvody žalobce, proč tak v daný den neučinil, jsou pochopitelné a zcela akceptovatelné. Žalobce se nečekaně podrobil operaci dne 20. 3. 2018 (pracovníci zdravotního zařízení mu v ranních hodinách telefonovali, jestli by nemohl podstoupit operaci již tento den), namísto plánovaného termínu dne 23. 3. 2018. Žalobce tedy operaci podstoupil a poté, co byl ještě téhož dne propuštěn, si nechal od praktické lékařky vystavit potvrzení o dočasné neschopnosti. Zřejmě až poté si uvědomil, že v daný den již nemá jak oznámit důvody dočasné neschopnosti úřadu práce, nebo jej ani při jeho zdravotní indispozici nenapadlo (i přes poučení, kterého se mu ze strany úřadu práce dostalo), jakými všemi způsoby tak může učinit. Svou oznamovací povinnost však splnil neprodleně, hned druhý den v ranních hodinách vhozením potvrzení do schránky úřadu práce. Je přitom třeba vzít v úvahu, že žalobce tímto postupem nijak nezmařil spolupráci s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání, naopak se snažil si obstarat potvrzení co nejdříve, aby dostal své povinnosti osvědčit důvody své dočasné neschopnosti. Z ničeho přitom nevyplývá, že by stěžovatel sledoval nějaké protizákonné cíle.

[27] Nejvyšší správní soud nepopírá, že při zpětném pohledu se jeví postup žalobce s ohledem na jeho zákonnou oznamovací povinnost jako problematický a ne zcela efektivní (žalobce mohl požádat o vydání potvrzení již zdravotní středisko, ve kterém se podrobil operaci, případně si jej mohl nechat vystavit u praktické lékařky až následujícího dne a stejného dne ho doručit úřadu práce). Právě v důsledku jeho možná méně racionálních kroků se dostal do situace, kdy nemohl oznámit důvody své dočasné neschopnosti včas, tedy ve lhůtě stanovené v § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Tento poněkud neefektivní postup lze však s ohledem na aktuální zdravotní stav stěžovatele považovat za omluvitelný. Nejvyšší správní soud má za to, že smyslem stanovení oznamovací povinnosti v § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti je zejména zajistit, aby byl úřad práce včas informován o dočasné neschopnosti uchazeče plnit jeho povinnosti a nebyla tak mařena činnost úřadu práce spočívající ve zprostředkování zaměstnání. Při posuzování dodržení oznamovací povinnosti by správní orgány měly postupovat vstřícně, s pochopením aktuální situace uchazeče o zaměstnání, i s ohledem na to, že se nejedná o účelové a úmyslné vyhýbání se povinností.

[28] Nelze tak považovat za pochybení krajského soudu, že se podrobněji nezabýval rozporu v žalobcových tvrzeních ohledně možnosti zaslání potvrzení v den jeho vydání úřadu práce e-mailem. Bez ohledu na to, jestli si žalobce tuto možnost v daný okamžik (po absolvování operace) neuvědomil, nebo mu v poslání e-mailu bránil zdravotní stav, je s ohledem na výše uvedené pochopitelné, že tuto možnost nezvolil. Stejně tak nebylo podstatné, aby se krajský soud zabýval tím, že si žalobce nechal vydat potvrzení praktickou lékařkou v Havířově ještě v den své operace, která proběhla v Ostravě. Nejvyšší správní soud nepovažuje za zcela nelogické, že žalobce se po provedení zákroku patrně cestou domů dostavil k praktické lékařce, která sídlí v části Havířova, v níž má žalobce bydliště. Soudu se naopak jeví jako nesmyslné a v rozporu s cílem právní úpravy v oblasti zaměstnanosti žalobce trestat za to, že v době své zdravotní indispozice zcela nedomyslel, v jaký den si měl vyžádat potvrzení o dočasné neschopnosti tak, aby stejný den byl schopen informovat o důvodech dočasné neschopnosti úřad práce.

[29] Nejvyšší správní soud proto přisvědčuje krajskému soudu, že s ohledem na specifika věci a smysl příslušné právní úpravy, je nutno považovat důvody žalobce, pro které nesplnil svou povinnost stanovenou v § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, za vážné, resp. zvláštního zřetele

hodné. Správní orgány proto postupovaly nezákonně, pokud rozhodly o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání.

V. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky nejsou důvodné. Proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce byl v řízení před Nejvyšším správním soudem úspěšný, náleží mu proto náhrada nákladů řízení, jež mu vznikly v souvislosti se zaplacením odměny právnímu zástupci. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé - vyjádření stěžovatele ke kasační stížnosti) 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a náhrada hotových výdajů činí 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkově je tedy žalovaný povinen uhradit žalobce částku 3.400 Kč k rukám jeho zástupkyně Mgr. Lucie Bakalářové, advokátky do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu